

Phần 11

Chương 41

Isabel vuốt dọc theo dây đeo trên vai, nâng súng lên, cười với Nhất Ngạn: “Khẩn trương như vậy làm gì, nếu tôi muốn giết cô ta thì vừa nãy đã ra tay rồi.”

“Dựa vào cô?” Nhất Ngạn giống như đang nghe một câu chuyện rất buồn cười, cậu thu súng lại, hai bàn tay thon dài buông thõng ở bên người, nhìn có vẻ vô hại.

Nhưng ba người đối diện lại không dám thả lỏng cảnh giác một giây nào cả, mặc dù Isabel đang cười nhưng lại đề ý nhất cử nhất động của Nhất Ngạn, sau khi thấy cậu thật sự không có ý định ra tay thì mới lui lại mấy bước, đi tới bên cạnh Thanh Hà, nâng cằm Thanh Hà lên: “Dáng dấp khá tốt, khó trách cậu trai này điên đảo thần hồn vì cô.”

Trên người cô ta có một loại mùi thơm kỳ quái khiến Thanh Hà vừa ngửi đã thấy choáng váng nên vội xoay đầu đi.

Isabel cũng không để ý, cười khế nói: “Hình như cô rất ghét tôi. Nhưng hiện giờ cái mạng nhỏ của cô đang nằm trong tay tôi, chẳng lẽ cô không nên nghĩ biện pháp làm tôi vui lòng sao?” Cô ta đột nhiên bóp chặt cằm Thanh Hà, ánh mắt như rắn độc đang lè lưỡi cực kỳ đáng sợ. Sức lực của cô ta rất lớn khiến cằm Thanh Hà trắng bệch.

“Buông cô ấy ra, tôi sẽ nghe theo lời cô. Cô muốn tôi làm gì thì nói đi!” Nhất Ngạn nói.

Isabel buông Thanh Hà ra: “Trước tiên giao vũ khí của cậu ra đây.”

Nhất Ngạn từ từ cúi người, đặt khẩu súng xuống đất sau đó đá qua. Isabel nhặt súng, giắt ở sau lưng: “Dao và dao găm cũng phải giao ra.”

“Sợ tôi như vậy sao?” Nhất Ngạn bất đắc dĩ nhún nhún vai, cúi đầu rút hai con dao ngắn đang giắt trong giày ra ném tới bên chân cô ta.

Sau khi Isabel lấy hết vũ khí của Nhất Ngạn thì thái độ đối với cậu mới tốt hơn một chút: “Được rồi, lên đường thôi.”

Hai tên đàn ông tóc vàng lập tức đẩy Thanh Hà về phía trước, Nhất Ngạn vội vàng đỡ cô, không để cô ngã sấp xuống dưới đất.

Lúc này hai khẩu súng của hai người kia luôn nhắm vào bọn họ. Nhất Ngạn ôm Thanh Hà đuổi kịp bước chân Isabel.

“Rốt cuộc là chúng ta đang đi đâu, cô Isabel?” Nhất Ngạn ôm Thanh Hà, vuốt tóc trấn an cô sau đó quay đầu thờ ơ hỏi: “Nếu như là đi tìm bộ đàm thì mình cô cũng làm được, tại sao phải mang theo hai người bọn tôi?”

“Cô không thấy mệt sao, cô Isabel? Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút không?”

“Cô Isabel xinh đẹp, chúng tôi đói rồi, không đi nổi nữa đâu.”

...

Cuối cùng Isabel cũng không nhịn được nữa nên dừng bước, quay đầu lạnh lùng nhìn Nhất Ngạn: “Họ Bạch kia, cậu an phận một chút cho tôi, tôi không ngại vất vả đâu. Nếu không phải lão già nhà cậu tốn một số tiền lớn thuê tôi thì cậu cho rằng tôi muốn sao?”

“Lão già? Cô dọa ai đó, ông ấy còn ước gì tôi chết ở bên ngoài thì đúng hơn, làm gì có chuyện thuê người buộc tôi trở về?” Nhất Ngạn liếc mắt.

“Ông ta không muốn chẳng lẽ mẹ cậu cũng không muốn sao? Chắc đã lâu rồi cậu không về thăm bà ta đúng không?” Isabel nói với vẻ chân thành: “Bà ta đang bệnh cho nên lão già nhà cậu mới thuê tôi mang cậu trở về để trò chuyện với bà ta.”

“Mẹ tôi bị bệnh?” Hiển nhiên là Nhất Ngạn không tin: “Nếu như mẹ tôi bị bệnh mà lão già nhà tôi vẫn nhàn nhã đến mức thuê cô mang tôi về sao? Nếu thật thì không chờ đến hoạt động này ông ta đã tóm tôi về nhà rồi, nếu tôi đoán không sai thì ông ta cho cô lợi ích nhân tiện bảo cô mang tôi trở về.”

Isabel nói: “Được rồi, cậu thắng, mẹ cậu không có bị bệnh. Nhưng quả thật bà ấy rất nhớ cậu, lão già nhà cậu lại sĩ diện nên tất nhiên là không thể vứt mặt mũi cầu xin cậu trở về thăm bà ấy được. Cậu đã lớn rồi, cũng nên hiểu chuyện một chút, ngoan ngoãn cùng tôi trở về đi.”

“Dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời cô? Tôi còn có chuyện muốn làm.” Nhất Ngạn vuốt vuốt tay.

Đến giờ Isabel mới hiểu được, tại sao Bạch Tiềm lại thuê cô với cái giá cao như vậy, thằng nhóc này đúng thật là dầu muối đều không chịu. Lần này nếu không dùng sức mạnh thì nhất định không thể bắt Nhất Ngạn về được.

“Tôi cho cậu biết, tốt nhất vẫn nên thức thơi một chút, tôi chỉ là nhận tiền của người thay người làm việc, tôi và cậu không quen biết nhau nên cậu đừng có ngông cuồng muốn chạy trốn...” Isabel dùng ánh mắt lạnh lùng như muốn khoét lỗ trên người Thanh Hà: “Trốn một lần tôi sẽ cắt của cô ta một miếng thịt, hai lần, tôi sẽ cắt của cô ta hai khối thịt, ba lần, tôi sẽ làm thịt cô ta.”

Sắc mặt của Nhất Ngạn cũng lạnh xuống, lạnh lùng nhìn Isabel nhưng cô ta không thèm để ý mà ra lệnh đi tiếp, hai người đàn ông tóc vàng nghe lệnh lập tức dùng súng đẩy bọn họ, bảo tiếp tục đi về phía trước.

Dọc theo đường đi, Nhất Ngạn không nói thêm một câu nào nữa.

Nhất Ngạn chỉ lặng lẽ vuốt tóc Thanh Hà, hôn lên mặt cô, nói khẽ với cô vài câu. Thanh Hà núp ở trong ngực Nhất Ngạn, an phận hơn rất nhiều. Hiện giờ

đang là buổi trưa, lúc này bọn họ đang đi ngang qua một khe núi, trong khe núi này rất yên tĩnh, khắp mặt đất chỉ có một loại hoa màu đỏ. Loại hoa này rất đẹp, cánh hoa mỏng trông như một chiếc đèn lồng, cánh khoa khép lại thành hình cầu, có thể thoáng nhìn thấy nhị hoa dạng túi chứa dịch màu vàng bên trong.

Nhất Ngạn rất ung dung cúi đầu xuống, ôm chặt Thanh Hà, kéo cô sang bên cạnh một chút.

Thanh Hà cảm thấy kỳ quái, quay sang nhìn Nhất Ngạn, không hiểu tại sao cậu lại làm như vậy.

Sự yên tĩnh gọi cho người ta có cảm giác không bình thường khiến thần kinh Isabel căng thẳng đề phòng theo bản năng nhưng lại không biết bất thường ở đâu. Sau khi đi tiếp về phía trước năm, sáu bước, cô dứt khoát nói: “Quay trở lại, đổi đường khác, chỗ này rất kỳ quái.”

Lúc này Nhất Ngạn lại đứng nguyên tại chỗ, hai người đàn ông kia cũng không động đậy. Isabel kỳ quái quay đầu nhìn bọn họ thì lập tức sững sờ. Cô chưa bao giờ sợ cái gì nhưng hôm nay quả thật đã bị dọa sợ. Một đám gì đó màu đỏ lửa trên mặt đất đang động đậy, có rất nhiều con đã chui vào ống quần hai người đàn ông, chẳng biết từ lúc nào súng trong tay bọn họ đã rớt xuống đất.

Lúc Isabel bình tĩnh nhìn lại thì phát hiện những thứ kia là kiến nhưng lớn gấp đôi bình thường, bởi vì màu của nó và hoa rất giống nhau cho nên nếu không nhìn kỹ thì không phát hiện được.

Nhiều bông hoa màu đỏ xinh đẹp chậm rãi nở rộ, cánh hoa mỏng như cánh ve xấu hổ rơi xuống. Chất lỏng màu vàng ở cái túi bên trong đóa hoa lắc lư hấp dẫn những con kiến màu đỏ.

Bởi vì hai người đàn ông tóc vàng chắn ngang đường đi của nó nên chỉ một lát sau đã bị những con kiến bao vây, biến thành bánh chưng thịt màu đỏ.

Nhưng trên người Nhất Ngạn và Thanh Hà lại không có, lúc này bọn họ đang đứng dựa vào vách đá, dưới chân hai người có vài bông hoa tương tự nhưng màu sắc tương đối nhạt hơn giống như màu quả quýt. Rốt cuộc Isabel cũng đã biết không đứng ở chỗ nào, nơi này không có thực vật nào khác ngoài trừ loại hoa này, thậm chí một chút xíu màu xanh cũng không có.

Nhất Ngạn che mắt Thanh Hà lại sau đó chớp chớp mắt với Isabel: “Thật là xin lỗi, tôi quên nói với bọn cô rồi. Loại hoa này cực kỳ hấp dẫn đối với những con kiến màu đỏ, tuy rằng tôi không biết loại kiến màu đỏ tên gì nhưng lúc đi ngang qua rừng rậm nhiệt đới Châu Phi đã từng nhìn thấy nó. Trong quá trình nó kiếm ăn, nếu gặp phải thứ gì sẽ trực tiếp ăn thứ đó. Nó sẽ chui vào ngũ tạng lục phủ, dùng nọc độc làm tê liệt hệ thần kinh nạn nhân sau đó bắt đầu ăn từ trong ra, nhưng nọc độc của nó chỉ làm nạn nhân mất đi khả năng hoạt động còn đại não thì vẫn có ý thức, cảm giác vẫn còn rất rõ ràng. Ngay trong lúc nạn nhân vẫn còn đầy đủ cảm giác thì nó đã ăn dần nội tạng nạn nhân, nạn nhân vẫn cảm nhận được nội tạng mình bị gặm nhấm một cách cực kỳ rõ ràng.”

Isabel không muốn nghe tiếp nữa vì những con kiến đã bò gần đến chỗ cô ta, chung quanh cô ta đã không có chỗ đặt chân nữa. Isabel dứt khoát lao ra, giẫm nát những con kiến chung quanh sau đó leo lên vách đá.

Có mấy con kiến vẫn còn bò trên chân cô ta, chúng bò dần lên đầu gối với ý định tìm kiếm khe hở có thể chui vào. Isabel thấy vậy nhanh chóng dùng dao hắt bọn nó ra.

Những con kiến phía dưới phát ra tiếng rì rì, lần lượt trèo lên trên vách núi. Isabel dùng hết sức trèo lên trên sau đó chạy bán sống bán chết, không rảnh để ý đến Thanh Hà và Nhất Ngạn nữa.

Nhất Ngạn nhéo mũi Thanh Hà nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn cô.

Trong lòng Thanh Hà vẫn còn đang mơ hồ: “Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“Bảo bối, em khuyên cô tốt nhất là đừng nhìn.” Nhất Ngạn bình thản trông về phía hai người đàn ông tóc vàng đã bị đàn kiến ăn hết. Trong cái nhìn hoảng sợ của bọn họ, những con kiến màu đỏ đã có trật tự bò tới mũi, mắt, lỗ tai, miệng của hai người... Sau đó lần lượt chui vào. Thân thể của bọn nó rất mềm dẻo, những con lớn thì có thể co người lại chui vào, còn những con nhỏ thậm chí có thể chui vào từ những lỗ chân lông lớn một cách nhanh chóng lặng lẽ. Sau khi ăn xong thì những con kiến kia lại bò ra rồi chui vào trong nụ hoa, tiếp đó cánh hoa dần dần khép lại.

Lúc này trong khe núi im lặng phăng phắc như thể chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Nhất Ngạn tính toán thời gian, thấy không xê xích gì nhiều thì dẫn Thanh Hà ra khỏi khe núi, đi theo đường cũ trở về.

Thanh Hà khó hiểu hỏi: “Chúng ta... Đây không phải là đi ngược về sao? Không tìm bộ đàm nữa hả?”

“Tìm bộ đàm làm gì, chúng ta đâu đến đây để bán mạng cho họ Triệu, em còn ước gì hần lập tức chết ngay đi, làm gì có chuyện tranh giành mặt mũi cho hần.”

Thanh Hà không rõ ý của Nhất Ngạn lắm.

Sau khi băng qua khu rừng thì bọn họ đến một bờ cát.

Lúc này bầu trời rất quang đãng, một chiếc máy bay trực thăng đã đậu trên bãi gành, một người đàn ông trẻ tuổi và một người đàn ông trung niên đang đứng đợi ở đó, Thanh Hà lập tức nhận ra bọn họ chính là người buôn bán súng ống đạn dược ở Châu Âu trước kia, thiếu niên là ông chủ còn người đàn ông trung niên là vệ sĩ, một người tên là Rose, một người tên là Gaele.

Nhất Ngạn tiến lên ôm bọn họ, cũng không nói cho Thanh Hà lý do, ngay sau đó bọn họ lập tức lên máy bay, rời khỏi vùng biển này.

Trục thăng liên tục phát ra tiếng động khiến màng nhĩ Thanh Hà khó chịu. Đường như Nhất Ngạn và hai người này có quen biết và đã bàn bạc thương lượng từ trước rồi, bọn họ giống như không phải tới tham gia hoạt động lần này mà chỉ như đang đi ngang qua thôi.

Chỉ một lát sau bọn họ đã ra khỏi vùng biển. Vì trục thăng quá gây chú ý nên bọn họ đáp xuống một đỉnh núi gần đó, sau khi giấu máy bay trục thăng thì lập tức tiến vào một cánh rừng.

“Chỉ giúp được đến đây thôi, chúng tôi còn phải trở về tham gia hoạt động, tránh để bị người khác phát hiện.” Rose vỗ vỗ bả vai Nhất Ngạn. Làm gì còn vẻ kiêu căng nóng nảy lúc trước, lúc này vẻ mặt anh ta rất tự tin và điềm nhiên nhưng rõ ràng anh ta chỉ là một thiếu niên.

“Đi đi, tôi cũng có chuyện của mình.”

Sau đó bọn họ tách ra, Nhất Ngạn kéo Thanh Hà ra khỏi khu rừng, giữa đường cướp một chiếc xe jeep rồi lái về phía nhà của Triệu Gia Khôn. Tài xế sợ tới mức run rẩy, sợ hai người giết con tin. Thanh Hà thấy vậy vội an ủi anh ta: “Chúng tôi chỉ mượn xe của anh một chút thôi, sau này nhất định sẽ trả lại cho anh.”

“Không cần, không cần, xe tặng cho hai người đó, van cầu hai người, thả tôi xuống xe đi.”

Nhất Ngạn trực tiếp mở cửa xe, đạp anh ta xuống dưới: “Mau cút đi.”

Nhất Ngạn dùng lực rất vừa vặn, tài xế chỉ lăn vài vòng trên mặt đất sau đó bình yên đứng dậy, ngoại trừ mặt xám mày tro ra thì gần như không bị thương chỗ nào. Anh ta mừng rỡ đến rơi nước mắt khi thấy xe đi mất, thầm nghĩ mình thật là may mắn vì đã sống sót sau tai nạn.

Thanh Hà trách cứ nhìn Nhất Ngạn: “Cậu đang cướp đồ đây.”

“Ai nói không phải cướp đâu.” Vẻ mặt Nhất Ngạn rất tự nhiên lái xe.

“Cậu... Cậu cướp xe người ta làm gì?”

“Chúng ta còn có chuyện chính đáng phải làm, trước đó cậu cả, cậu hai, cậu ba và dì tư đã đồng ý giúp em chuyển hàng, bây giờ là thời điểm khó khăn nhất để thoát thân, làm sao em có thể vứt bỏ bọn họ được?” Nhất Ngạn cười cười. Triệu Gia Khôn đã sớm nảy sinh nghi ngờ với cậu nên cậu không thể không dao sắc chặt dây rồi, nhờ lần hoạt động này lén lút chạy ra ngoài. Nếu như cứ ở mãi trong trại nhất định sẽ gặp phải chuyện bất trắc. Nhất Ngạn đã thương lượng trước với bốn người kia, mượn danh nghĩa đi hàng để trà trộn vào trong trại sau đó dùng một mối lừa để thiêu tất cả hàng hóa của Triệu Gia Khôn.

Vào lúc này đi tìm bốn người bọn họ là vừa vặn tiếp ứng cho họ thoát thân.

Nhưng có nói chuyện này cho Thanh Hà biết thì cô cũng sẽ không hiểu.

Chương 42

Trận lửa lớn này đã thiêu trụi ruộng thuốc phiện của họ Triệu nên khi trở về nước, chuyện này vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ Thanh Hà.

Thời tiết tháng ba đã ấm hơn nhưng vẫn còn khá lạnh.

Cả thành phố đều bị bao phủ trong một màn sương mù mông lung.

“Cậu thật muốn gặp cô của tôi?” Lúc gần đến cửa nhà, Thanh Hà vẫn rất do dự. Căn biệt thự này được xây trên thảm cỏ, phía trước là một cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng suối. Chỗ này là nơi vắng vẻ nhất của phía Đông thành phố, trước khi trở về Thanh Hà đã liên lạc với Tống Lệ Hà.

“Đương nhiên là phải gặp, chẳng lẽ cô lại định bỏ trốn với em?” Nhất Ngạn quay người đi tới dựa trên cây dương liễu ven đường, dáng vẻ lười biếng nhìn Thanh Hà tức giận.

“Sao tôi cứ cảm thấy cậu đang có âm mưu gì đó nhỉ?”

Nhất Ngạn hỏi ngược lại cô: “Dự cảm của cô có khi nào đúng không?”

Thanh Hà nghe vậy thì nghĩ đến chuyện lúc trước cô coi cậu như một đứa bé ngoan hiểu chuyện thì khuôn mặt lập tức như người bị táo bón. Cô lập tức trừng cậu sau đó quay đầu đi vào nhà. Cô đã sớm nhận ra Tống Lệ Hà là người như thế nào rồi, ác nhân tất nhiên phải có ác nhân trị.

Đột nhiên cô có chút mong đợi lúc hai người bọn họ gặp nhau.

Sau khi Thanh Hà vào nhà, giọng điệu của Tống Lệ Hà không được tốt lắm, bà ta nhìn chằm chằm Thanh Hà với vẻ dò xét: “Sao lâu như vậy mới trở về?”

“Có chút việc ạ.”

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn việc lớn cả đời của cháu?” Tống Lệ Hà mở cửa lớn hơn một chút để Thanh Hà đi vào, ngay lúc này bà ta liền nhìn thấy Nhất Ngạn phía sau lưng Thanh Hà.

Khuôn mặt tuấn tú mang theo nét cười tinh quái, nhìn thoáng qua khiến người ta cảm thấy đây là một cậu trai rất sáng sủa.

“Chào cô.” Nhất Ngạn hoàn toàn không có vẻ rụt rè khi gặp người lạ, cậu cười cực kỳ thân thiết, đáng yêu giống như cậu em nhà hàng xóm.

Tống Lệ Hà suy nghĩ cả buổi nhưng vẫn không nhớ ra mình có quen người nào như vậy. Sau khi nhà họ Tống xuống dốc thì tài sản duy nhất của bà ta hiện giờ chính là căn nhà này và một căn nhà ở phía Tây thành phố, bà ta nghĩ có thể là thân thích nghèo khổ ở xóm xình nào đó chạy đến thì mi mắt bắt đầu co giật.

Thanh Hà vừa thấy sắc mặt của bà ta thì lập tức hiểu ngay bà ta đang suy nghĩ gì: “Đây là bạn cháu.”

“Bạn trai.” Nhất Ngạn có chút bất mãn bổ sung thêm.

Tổng Lệ Hà sững sốt một hồi lâu, mặt bắt đầu tái đi. Sau một trận dạy dỗ mà Thanh Hà không muốn nhớ lại thì hai người bị đuổi ra khỏi nhà. Trước khi đi, Tổng Lệ Hà còn chống nạnh đứng ở cửa ra vào: “Cô thấy đầu óc cháu có vấn đề rồi, sau khi suy nghĩ rõ ràng rồi hãy trở về. Ngày năm tháng sau cháu phải đi xem mắt cho cô.”

“Đầu óc cô mới có vấn đề.” Thanh Hà rất hiếm khi mắng chửi người khác một cách thẳng thắn như vậy.

Nhất Ngạn ở bên cạnh lập tức gạt đầu phụ họa: “Rất có vấn đề.”

“Cậu cũng cảm thấy như vậy?”

“Liếc một cái là biết.”

Thanh Hà nhoen miệng cười, sau đó khuôn mặt lập tức nhăn nhó: “Đêm nay chúng ta ở đâu đây?”

Nhất Ngạn nghe vậy, nắm lấy tay Thanh Hà dẫn cô đi. Sau khi vào một khách sạn trong thành phố, Nhất Ngạn quen cửa quen ngõ lấy thẻ rồi đi vào. Thanh Hà thấy vậy thì kinh hồn táng đăm, sau khi vào phòng mới kéo áo Nhất Ngạn hỏi: “Cậu có tiền không?”

“Không có tiền.”

“Có thể ký sổ nợ không?”

Nhất Ngạn giang hai tay nằm dài trên giường sau đó đá vài cái, hất dép lê trên chân xuống: “Hình như không thể.”

Thanh Hà luôn luôn bị Nhất Ngạn đột nhiên hù dọa, một lát sau cô thấy khuôn mặt Nhất Ngạn vẫn vui vẻ thì lập tức rõ mình đã bị gạt. Cô nhíu nhíu mày: “Mau nói thật đi.”

Nhất Ngạn cười ha hả: “Em dùng tên thật của mình để đăng ký phòng, trong vòng một giờ chuyện này sẽ truyền về tới nhà em, cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần đi, chốc lát nữa có người đến “bắt” em.”

“Cậu phải đi sao?” Trong lòng Thanh Hà thoáng chút âm đạm, cúi đầu ngồi trên giường, không nhìn Nhất Ngạn nữa.

Nhất Ngạn nghiêng đầu, cười hì hì: “Đương nhiên là phải dẫn cô theo cùng rồi.”

Thanh Hà xoay đầu sang chỗ khác, không muốn nghe miệng lưỡi trơn tru của Nhất Ngạn. Nhất Ngạn lại cười đến ranh mãnh, cầm tay cô vuốt ve chơi đùa sau đó vòng tay qua eo cô, kéo cô ôm chặt vào lòng. Thanh Hà nằm trên người Nhất Ngạn, vừa mới ngẩng đầu lên thì bị Nhất Ngạn nhéo cằm, gò má đẹp ửng hồng ẩn hiện trong làn tóc đen.

“Vẫn cứ thẹn thùng như vậy.” Nhất Ngạn cúi đầu hôn lên gương mặt cô một cái, tiếng “chụt” rất vang dội.

Nhất Ngạn liếm môi dưới Thanh Hà khiến toàn thân cô không được tự nhiên, cô muốn nói gì đó nhưng đã bị cậu kéo lên trên giường. Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Nhưng cũng chỉ vang lên hai tiếng mang tính tượng trưng, sau đó có người trực tiếp cầm chìa khóa tiến vào.

Thanh Hà vội đẩy Nhất Ngạn ra, lùi về phía góc giường.

Một bóng người thon dài bất ngờ xuất hiện ở cửa như thể bóng ma, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ thoáng thấy tóc được cắt ngắn rất gọn gàng. Đến khi bóng dáng kia bước vào thì Thanh Hà mới giật mình kinh ngạc. Người trước mắt rất đẹp, giống Nhất Ngạn như đúc, chỉ là nụ cười trên khóe môi rất chân thành, rục rỡ.

“Anh!” Nhất Hàm ngoan ngoãn gọi một tiếng.

Nhất Ngạn bước qua, đặt tay lên vai cô: “Trước khi vào phòng không biết gõ cửa hả?” Nói rồi cậu dùng sức vò tóc Nhất Hàm.

Nhất Hàm cười cười, cũng không giải thích tỏ vẻ như cho dù Nhất Ngạn làm gì thì cô đều sẽ nghe lời.

Nhất Ngạn hài lòng sờ sờ đầu Nhất Hàm, động tác trở nên nhẹ nhàng hơn, sau đó giới thiệu cô với Thanh Hà rồi hỏi: “Có mang quà theo hay không?”

“Em vừa mới biết anh ở nơi này.”

Nhất Ngạn cầm lấy tay Nhất Hàm, kéo ống tay áo cô lên, quả nhiên thấy trên tay Nhất Hàm có một chuỗi mã não màu đỏ sậm. Quả nhiên trí nhớ của cậu không tệ, đây là quà tặng mấy năm trước do con trai của một ông trùm ở Hồng Kông đưa cho Nhất Hàm... Nhất Ngạn rất hài lòng, nhanh chóng tháo ra đeo lên tay Thanh Hà: “Đây là quà gặp mặt em gái em tặng cô.”

Nhất Hàm: “...”

Thanh Hà xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, định cởi chuỗi hạt xuống: “Nhất Ngạn, sao cậu có thể làm như vậy được?”

“Em thế nào? Là em của em tự nguyện.”

Nhất Hàm: “...”

“Em nhìn anh như vậy làm gì? Người đuổi theo mộng em là một tên phá của, đây là anh đang giúp em đây. Tránh cho tương lai em không tiện từ chối người ta, dù sao em cũng có rất nhiều thứ này.” Nhất Ngạn trừng mắt nói: “Em cứ nhìn anh như vậy, người khác sẽ hiểu lầm anh.”

Thật lâu sau Nhất Hàm mới thở dài nói: “Anh, anh thật sự không thay đổi một chút nào.” Đột nhiên Nhất Hàm có chút hối hận khi cố ý đến đây, cứ để cho hai người bọn họ ở đầu đường xó chợ thật là tốt biết bao! Nhưng suy nghĩ này

chỉ thoáng qua trong đầu Nhất Hàm rồi tức thì biến mất. Dựa theo tính cách của Nhất Ngạn, chắc chắn anh sẽ đi cướp phòng, nhất định không bao giờ để mình phải chịu thiệt thòi.

“Được rồi được rồi, chẳng phải một cái vòng tay thôi sao? Nếu em thích, về sau ngày nào anh cũng sẽ cho em một cái.” Nhất Ngạn kéo Nhất Hàm tới sau đó dụ dỗ an ủi một phen. Bàn tay của em gái nhỏ nhỏ, mềm mềm hoàn toàn trái ngược với tay cậu. Tuy rằng tay Nhất Ngạn cũng thon dài xinh đẹp nhưng lại có nhiều vết chai.

“Mẹ có khỏe không?” Nhất Ngạn hỏi.

Nhất Hàm đáp: “Sao anh không hỏi ba?”

“Ông ấy rất khỏe, nếu không làm sao có thời gian thuê người tới bắt anh?” Hiển nhiên là Nhất Ngạn còn ghi hận trong lòng chuyện của Isabel. Cậu là người thù dai, dù là ba ruột của mình cũng như vậy. Hiển nhiên Nhất Hàm cũng hiểu rõ chuyện này. Bao nhiêu năm qua, Nhất Ngạn đều kêu Bạch Tiềm là “lão già” hoặc “lão già chết tiệt” ở sau lưng, lúc tâm trạng tốt thì sẽ kêu “lão già nhà tôi”, nếu không tốt thì lập tức trở thành “lão già chết tiệt nhà tôi”.

Bạch Tiềm rất cưng chiều Nhất Hàm nhưng lại chướng mắt Nhất Ngạn từ nhỏ nên dạy dỗ rất nghiêm khắc, hơn nữa tính tình của Nhất Ngạn lại rất ương bướng, không thích vâng lời nên từ nhỏ đến lớn tai họa do cậu gây ra nhiều không kể xiết. Hai người không hợp nhau là chuyện đã lâu rồi.

“Hai mắt em cứ láo liên, đang suy nghĩ gì vậy? Có phải là đang mắng trộm anh không?” Nhất Ngạn nhấn đầu Nhất Hàm xuống, dáng vẻ cực kỳ hung ác, rất giống khi bé bắt nạt cô. Lúc nhỏ anh cô đã bắt nạt rất nhiều người, trong số con trai của các vị trưởng lão, không có người nào không bị anh bắt nạt.

Từ nhỏ, anh đã rất thích giành đồ của cô, nhất là đồ ăn hoặc các loại đồ ngọt, khi anh ăn còn thừa lại mới bố thí cho cô một chút, lúc đó còn nói cho oai là “Huynh hữu đệ cung”. Bởi vì dáng vẻ hai người rất giống nhau, cô lại ăn mặc tương đối trung tính nên rất nhiều người lầm tưởng bọn họ là anh em. Sau đó, anh gây họa ở bên ngoài, làm chuyện xấu, đều là cô giúp anh giải quyết.

“Không có, làm sao em dám?” Nhất Hàm nói một cách bất lực.

“Thật sự không có?”

Thanh Hà thật sự có chút không thể nhìn nổi nữa: “Cậu đừng bắt nạt em ấy nữa.”

Nhất Ngạn liếc Thanh Hà, giống như phát hiện vùng đất mới, nói: “Sao lại là em bắt nạt em ấy? Hai người bọn em giống nhau như đúc, cực kỳ không tốt, tựa như nước trong cùng một ly, làm gì có ai trắng trong hơn. Làm sao lại là em bắt nạt em ấy được? Đúng là không có thiên lý mà.”

Thanh Hà rất muốn nói vừa nhìn thì đã biết trong hai người, ai là kẻ ác rồi nhưng lại nghĩ đến nếu nói không vừa ý Nhất Ngạn thì nhất định cậu ta sẽ đổi

biện pháp giày vò cô rồi đi bắt nạt người khác. Sau khi suy nghĩ cẩn thận Thanh Hà quyết định không nên nói gì nữa.

“Xem ra cô cũng biết mình không đúng mà.”

Thanh Hà: “VẬY THÌ CỨ XEM NHƯ TÔI KHÔNG ĐÚNG LÀ ĐƯỢC.”

Nhất Hàm ở phía sau quăng một ánh mắt khinh bỉ cho Nhất Ngạn, Nhất Ngạn như là cảm nhận được lập tức quay đầu lại nhìn Nhất Hàm. Nhất Hàm thấy vậy le lưỡi, lập tức bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn, khéo léo.

Nhất Hàm có một biệt thự tư nhân ở chân núi phía Bắc thành phố. Buổi tối, cô giúp hai người trả phòng sau đó ba người lái xe tới biệt thự, trên đường đi sẵn mua một mớ nguyên liệu nấu ăn.

Thanh Hà ở trong phòng bếp nấu nướng, Nhất Ngạn và Nhất Hàm thì ở phòng khách chơi game, ăn vặt. Đến lúc Thanh Hà đi ra thì trên mặt đất đã đầy vun đồ ăn và vỏ bánh. Quả nhiên Nhất Ngạn rất thích ăn đồ ngọt, nhất là kem ốc quế, trên sàn đầy vỏ kem khiến Thanh Hà cực kỳ tức giận.

“Nhảy đi, em mau nhảy đi, cương thi sắp đuổi tới nơi rồi!” Nhất Ngạn điên cuồng nhân tay cầm nói.

Rõ ràng Nhất Hàm không hay chơi nên có chút theo không kịp với tiết tấu của Nhất Ngạn, vẻ mặt cô hơi cứng ngắc nói: “Nhảy thế nào? Sao lại nhảy không được? A... Hình như em hết máu rồi! Phải làm sao đây? Phải làm sao đây?”

“Em là đồ ngọc, nước hồi sinh! Nhanh lên!”

“Nước hồi sinh? Ở đâu? Không tìm được... A, chết rồi, gần tới rồi!” Nhân vật trong trò chơi đã đi tới tòa thành cuối nhưng lại cứ không nhảy được, máu cũng không còn nhiều, cương thi đằng sau lại đang xông lên, cuối cùng nhân vật hét lên mấy tiếng thảm thiết rồi ngã xuống trong vũng máu.

“Gỗ mục không thể đẽo! Sao anh lại có cô em gái ngọc ngách như vậy nhỉ!” Nhất Ngạn tức điên người, đè đầu Nhất Hàm xuống, đánh mấy cái lên đầu cô.

Nhất Hàm làm bộ đáng thương nhìn Thanh Hà, Thanh Hà thấy vậy vội đi qua đẩy Nhất Ngạn ra: “Không phải chỉ là trò chơi sao? Có người nào bắt nạt em gái nhà mình như cậu không?”

“Được được được, đều là em không đúng.” Nhất Ngạn cũng không so đo, lấy kem ốc quế trong tủ lạnh ra ăn làm Thanh Hà vô cùng tức giận.

“Trời lạnh như vậy mà cậu còn ăn cái này? Cậu đã ăn bao nhiêu cái rồi?”

“Cô quản được sao?” Nhất Ngạn quay lưng đi. Đột nhiên cậu cảm thấy kể từ khi Nhất Hàm xuất hiện thì thái độ Thanh Hà đối với cậu càng ngày càng kém.

Cậu cắn mạnh một miếng kem ốc quế, sau hai ba lần cắn thì cây kem ốc quế đã được giải quyết sạch sẽ. Sau khi ăn xong Nhất Ngạn còn chép chép miệng, đột nhiên cậu cảm thấy kem ốc quế ngon hơn bánh kem bơ nhiều.

Chương 43

Tuy rằng không sợ lạnh, nhưng ăn nhiều kem thì đầu lưỡi cũng sẽ bị tê. Nhất Ngạn nghĩ nếu mình ăn tiếp nữa, đầu lưỡi chắc không còn cảm giác mát. Nhất Ngạn thấy Nhất Hàm và Thanh Hà đang ngồi trò chuyện trên ghế sofa nhưng không buồn để ý đến.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì Nhất Hàm cũng nhường cho cậu, nói một cách khác, Nhất Hàm không tranh giành bất kỳ cái gì với cậu. Dần dà Nhất Hàm không dám phản kháng Nhất Ngạn nữa. Thật ra, ngoại trừ thỉnh thoảng bắt nạt Nhất Hàm một chút thì Nhất Ngạn đối xử với cô cũng không tệ lắm. Ít nhất Nhất Ngạn cho là như vậy.

“Cậu ngồi một mình không thấy chán sao?” Thanh Hà thấy Nhất Ngạn cứ ngồi một mình một lúc lâu nên lại nói chuyện với cậu.

Trong lòng Nhất Ngạn khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên, cậu quay đầu sang chỗ khác nói: “Em rất vui vẻ.”

“Rất vui vẻ?” Thanh Hà nhìn sắc mặt Nhất Ngạn biết ngay cậu đang nói dối. Cô lập tức nhớ tới lúc mới gặp cậu, cậu luôn tỏ ra lạnh lùng, ra vẻ mình là thiên hạ vô địch.

“Cô cười cái gì?” Nhất Ngạn theo bản năng cảm thấy nụ cười của cô có hàm ý không tốt.

“Tôi không cười.”

“Chẳng lẽ đôi mắt của em mọc ở dưới chân?” Nhất Ngạn cười nhạt.

Thanh Hà bị cậu chọc tức, cô biết cậu chưa bao giờ thu liễm tính tình của mình cả. Nhất Ngạn thấy mặt Thanh Hà tái đi, dường như cũng nhận thấy mình có phần hơi quá nên nói vòng vo: “Cô định chừng nào thì giải quyết người cô kia?”

Giọng điệu của cậu nghe có chút là lạ, trên khóe môi còn mang theo nụ cười xấu xa, Thanh Hà thấy vậy thì bất giác đỏ mặt. Ý tứ trong lời nói của Nhất Ngạn rất rõ ràng, cô không thể giả vờ không hiểu được. Em gái cậu đã gặp rồi, kể tiếp phải gặp ai không phải là rất dễ đoán sao.

Thanh Hà vui vẻ nhưng cũng rất sợ hãi. Cô luôn cảm thấy tình cảm này chẳng khác nào bão táp, nó tới quá mức nhanh chóng giống như cảm giác Nhất Ngạn mang đến cho cô.

“Tính tình của anh trai em có chút xấu nhưng thật ra anh ấy là một người rất tốt.” Lúc rảnh rỗi, Nhất Hàm lại nói tốt giúp Nhất Ngạn. Khi đó Thanh Hà rất

kinh ngạc nhìn Nhất Hàm. Nhất Hàm cười rất đẹp mắt lại có chút ngại ngùng. Rõ ràng là hai gương mặt giống nhau như đúc nhưng cảm giác lại rất khác nhau.

Tối hôm đó, Thanh Hà ngồi trên sân thượng ngắm cảnh đêm.

Dưới chân núi rất yên lặng, chỉ có căn biệt thự cô độc tọa lạc trên con đường nhỏ uốn lượn giữa khu rừng, đèn chiếu sáng ven đường đã bị ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu thành ra bầy, tám mét mới có một cái. Bởi vậy, nhìn từ xa trông lại rất ảm đạm.

Thanh Hà nghĩ đến những chuyện xảy ra từ khi quen Nhất Ngạn thì bật cười.

Gió đêm thổi tới trêu chọc mái tóc của Thanh Hà. Cô quay đầu theo bản năng thì thấy Nhất Ngạn cười cười ngồi xuống bên cạnh cô. Cậu gác hai chân lên nhau, hai cánh tay đặt ở trên đầu gối, dáng vẻ nửa cười nửa không có chút xấu xa. Thanh Hà bị dọa phát hoảng, trong ấn tượng của cô dường như Nhất Ngạn chính là người như vậy, không dọa người ta thì không vui.

Thanh Hà chưa hồi hồn, vẫn đang nhìn về mặt lấy lòng của Nhất Ngạn thì cậu đã nắm lấy tay cô đặt lên trên ngực mình: “Cô nghe thử đi, bây giờ tim em đang đập rất nhanh. Hiện tại cô đã biết em thích cô đến cỡ nào chưa?” Chốc lát sau, tựa hồ những lời của Nhất Ngạn đã bị gió thổi bay đi mất thì giọng nói thoáng chút không tự nhiên của cậu lại vang lên: “Đừng... đối xử tốt với Nhất Hàm như vậy.”

“Tại sao?”

“Cô còn chưa đối xử tốt với em như vậy đâu.” Giọng nói của Nhất Ngạn có chút ập úng.

Im lặng ngẩn ngui.

Thanh Hà vuốt tóc Nhất Ngạn, cô cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy nữa, cô chỉ vừa nghĩ tới thì tay đã làm rồi. Giờ phút này cô cảm thấy Nhất Ngạn hơi thiếu thốn tình thương yêu. Cô chậm rãi vuốt tóc Nhất Ngạn rồi đến vành tai. Gió đêm lướt qua bên tai hai người nhưng nhiệt độ trong không khí lại lên cao một cách khó hiểu. Khi đó Thanh Hà không nhìn thấy rõ về mặt Nhất Ngạn trong bóng tối, có lẽ là ảo giác của cô, dường như nhiệt độ trên ngón tay hơi cao khiến cô chẳng biết làm sao nữa.

Cô cơ hồ mê muội sờ vành tai mềm, mỏng của Nhất Ngạn. Nhất Ngạn rất khỏe mạnh, lúc bọn họ tiếp xúc da thịt thân mật, cô đã cảm nhận được điều này, chỉ là cô chưa bao giờ biết rằng thì ra trên người cậu cũng có nơi mềm mại như vậy. Thanh Hà sờ đến nghiệm, cảm thấy chỗ này đáng yêu hơn bất kỳ nơi nào khác trên người cậu rất nhiều.

Sau đó, cô nghe được tiếng cười của mình: “Có phải cậu đang xấu hổ hay không?”

Ngay sau đó tay cô đã bị một lực rất mạnh hất ra.

“Cô đang nói hươu nói vượn gì đó?” Nhất Ngạn hung hăng đè cô xuống đất, nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc này ánh mắt Nhất Ngạn tỏa sáng như sao trên trời, trong đêm tối hấp dẫn Thanh Hà khiến cô đột nhiên có cảm giác như mỗi tình đầu. Khoảnh khắc này người đàn ông bị cô lãng quên lại hiện ra rất rõ ràng trong đầu, cô nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây khiến đoạn tình cảm đó đã không nhanh không chậm chết đi.

Nhất Ngạn tựa như một mối lửa, khi cô không kịp phòng ngự đã xông vào cuộc sống yên tĩnh của cô. Cô trốn tránh, cô sợ hãi nhưng cuối cùng lại vòng về chỗ cũ.

“Tại sao lại nhìn em như vậy? Lạ lắm sao?” Nhất Ngạn cúi đầu, tiến tới gần cô hơn một chút sau đó dùng ánh mắt cẩn thận nghiên cứu biểu cảm trên mặt cô.

Thanh Hà ôm lấy eo Nhất Ngạn, run rẩy dang đôi môi lên. Đến khi bốn cánh môi chạm vào nhau thì cô mới biết nhiệt độ cơ thể mình nóng đến cỡ nào, nội tâm cô vùng vẫy một loại khát vọng nào đó, nảy nở lan tràn như nấm rộ lên sau cơn mưa. Dường như Nhất Ngạn đang dụ hoặc cô trầm luân, khiến cô đã làm rất nhiều chuyện mà từ trước đến nay cô đều không dám.

Cô cảm thấy tâm hồn mình trở nên trẻ hơn, vừa thấp thỏm lại vừa vui mừng.

Hiện giờ, việc Tống Lệ Hà thúc giục cô không đến mức làm cô quá bối rối nữa, trong mười mấy năm qua, bà ta luôn đem lại cho cô cảm giác như có tảng đá không lớn không nhỏ đè nặng trong lòng. Cho nên, cô đã học cách trốn tránh. Sau khi học xong, cô lập tức trốn đi nhưng bây giờ cô lại rời đi ngay trước mặt bà ta. Trong lòng cô cảm thấy rất thoải mái, chưa bao giờ cô được thả lỏng như vậy.

Cô nghĩ từ giờ trở đi, nếu cô không muốn thì không cần phải đi xem mắt chết tiệt gì đó nữa!

Dung tục, thấp kém!

Ngón tay Thanh Hà run rẩy cởi nút áo trên người Nhất Ngạn, nhưng tới hạt nút thứ hai thì làm cách nào cũng không cởi được. Cô tốn rất nhiều sức lực, mãi đến khi trán toát ra mồ hôi lạnh thì ngón tay vẫn cứ không nghe lời.

Nhất Ngạn cười lớn: “Cô thật ngốc.”

Cảm giác ngưng ngưng lập tức biến mất sạch sẽ, cô định mở miệng mắng thì Nhất Ngạn đã ôm lấy mặt cô, hung hăng mút đôi môi cô. Hơi thở của hai người giao hòa nhau, từ đó chậm rãi nóng lên, hô hấp của cô đều bị cậu hút vào khiến cô sắp không thở được nữa. Áo sơ mi được Nhất Ngạn cởi ra. Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ kiên nhẫn như vậy. Thời khắc này, khúc nhạc dạo của Nhất Ngạn tựa như đang thành kính lễ Phật chứ không phải là một buổi tiệc đầy món ngon.

Ngón tay Nhất Ngạn tựa hồ có ma lực, từ từ xốc áo sơ mi của cô lên, sau đó luôn tay vào, tiến dần lên trên, nhìn thì có vẻ hờ hững nhưng lại nhanh chóng

ôm lấy hai bầu ngực một cách chuẩn xác. Xúc cảm mềm mại, trơn bóng như trứng gà, phía trên là nhũ nhụy đỏ bồng hoi cương cứng, Nhất Ngạn phì cười còn Thanh Hà trở nên bối rối.

Lúc Thanh Hà quay sang chỗ khác thì Nhất Ngạn lập tức cúi đầu, ngậm lấy một bên ngực cô.

Đầu lưỡi Nhất Ngạn linh hoạt liếm láp như đang ăn kem, thứ cứng ngắc cọ xát giữa hai chân cô, cách một lớp quần jean chọc vào cô khiến cô rên rỉ, cảm giác nóng rực lan tràn làm bụng Thanh Hà cũng nóng lên.

Nhất Ngạn ti ti: “Thanh Hà, em có thích anh hay không?”

Đây là lần đầu tiên Nhất Ngạn trực tiếp gọi tên cô mà không phải gọi cô là cô giáo, hay nhìn cô mặt đỏ, nhìn cô khó xử rồi lấy đó làm vui. Lúc này, cậu nói chuyện trịnh trọng như vậy khiến cô không biết đáp lại lời gì.

Nhất Ngạn cọ xát cô khiến lối vào ướt đầm, chất dịch chảy xuống bắp đùi mềm mại, cô thở dốc, mặt đỏ bồng như trái anh đào chín mọng:

“Thích anh.”

“Nói lại lần nữa.”

“Thích anh.”

“Cuối cùng em cũng nói lời thật lòng.” Nhất Ngạn duỗi hai ngón tay, xé mạnh quần lót viền ren dưới làn váy ra. Nụ hoa hé mở, nở rộ trong đầm nước bị đầu ngón tay Nhất Ngạn đẩy ra, cậu thử thăm dò, đút vào một ngón tay, sau đó là hai ngón rồi đều đặn nhịp nhàng đâm vào, rút ra.

Thanh Hà khép chặt bắp đùi, với ý định kẹp chặt lối vào lại nhưng chỗ sâu nhất trong cơ thể lại căng trương khiến cô choáng váng.

“Nhất Ngạn...”

“Hiện tại anh không muốn nói gì cả.” Cuối cùng Nhất Ngạn cũng tiến vào, sau đó đâm thật sâu vào nơi bí mật của cô, tiếp đó lại cúi đầu, ngậm cắn đỉnh núi vẫn chưa được hôn bên kia. Lúc này Nhất Ngạn có chút ác độc, cắn mạnh đến nỗi nơi đó đỏ rực lên.

Hai thân thể trắng muốt uốn éo, quấn lấy nhau như bánh quai chèo, thân thể cả hai như trở về thời điểm mới được sinh ra, cần phải hấp thụ chất dinh dưỡng của nhau.

Hai gò má Thanh Hà ửng hồng cực kỳ giống quả táo chín.

“Bây giờ còn đáng yêu hơn hồi nãy nữa.” Nhất Ngạn véo mặt cô, cười rất ranh mãnh.

“Đáng yêu chỗ nào?”

“Anh sẽ không nói.” Nhất Ngạn nháy nháy mắt.

Thanh Hà cảm thấy đêm nay thật đặc biệt vì ánh sao trước mắt cô đang lóe sáng, rất rực rỡ.

Chương 44

Lần đầu tiên Thanh Hà gặp cha mẹ Nhất Ngạn là vào giữa tháng ba, Bạch Tiềm có vẻ là người không nói cười tùy tiện, có chút lạnh nhạt còn Hòa Lam thì cười dịu dàng, tương đối hiền hòa.

Nhất Ngạn đứng sau lưng cô nói: “Đừng quan tâm đến sắc mặt ông ấy, khi ông ấy còn quan cao chức to luôn nhìn người khác như vậy đấy.”

Thanh Hà nhin không được bật cười.

Hòa Lam rất thích cô, kéo cô qua bên cạnh nói việc nhà. Mới đầu cô còn chút câu nệ nhưng nói nhiều thành quen. Lúc nói đến quá trình quen biết Nhất Ngạn thì cô hơi lúng túng, khó nói. Hòa Lam thấy sắc mặt cô khó xử nên cũng không hỏi nhiều.

“Ba không cần con lấy vợ hiền thực danh gia gì, chỉ cần sau khi kết hôn con kiếm chế tính tình, đừng gây rối khắp nơi là được.” Lúc không có người, Bạch Tiềm đã nói với Nhất Ngạn như vậy.

Nhất Ngạn vẫn không nghe lời ông nói như cũ, ngoài miệng thì vâng dạ nhưng bên trong vẫn là bằng mặt mà không bằng lòng khiến Bạch Tiềm tức giận muốn bốc khói. Nhưng đây cũng là chuyện tốt, ít nhất về sau Nhất Ngạn sẽ không bám riết lấy Hòa Lam nữa. Những chuyện hư hỏng khi còn bé của Nhất Ngạn cũng sẽ không phát sinh nữa.

Thanh Hà đã nói chuyện này cho Tống Lệ Hà khiến bà ta mắng cô một trận toi tả qua điện thoại. Thanh Hà thức thời đưa điện thoại ra xa, sau khi đợi bà ta mắng đã rồi thì cô nói cho bà ta ngày tháng và địa điểm, xem như chuyện này đã được quyết định.

Hôn lễ được quyết định tổ chức vào tháng năm, đúng lúc cảnh xuân tươi đẹp, trời gần vào hạ, ven đường trăm hoa đua nở. Có điều Thanh Hà nghĩ đến tuổi của Nhất Ngạn nên hỏi Nhất Hàm: “Anh ấy có thể kết hôn được sao?”

Nhất Hàm cười nói: “Không thành vấn đề.”

Cô luôn có cảm giác mình đang kết hôn với trẻ vị thành niên nhưng nhìn tác phong làm việc của Nhất Ngạn thì cô không lo lắng đến việc này nữa. Hôn lễ được tổ chức rất đơn giản, chỉ mời những bạn bè thân quen. Đây là ý của Thanh Hà, cô không muốn gióng trống khua chiêng. Sau đó, bọn họ mua một miếng đất dưới chân núi, xây nhà bên cạnh hồ nước.

Trời xanh, mây trắng, suối nhỏ, chiếc thuyền con dập dềnh trên dòng nước.

Thanh Hà cảm thấy không chân thực giống như đang nằm mơ vậy.

“Khi còn bé, chị gái em cũng chơi với em như vậy.” Có một ngày, cô nói với Nhất Ngạn.

“Em còn có chị?”

“Ừm.” Thanh Hà cười cười, nằm ở trên giường, vươn cánh tay ra: “Chị ấy tên Thiện Ninh, Thiện trong lương thiện, Ninh trong an bình, nhưng đã nhiều năm qua em chưa gặp lại chị ấy.”

“Thiện Ninh?” Nhất Ngạn có chút ấn tượng với cái tên này, có vẻ đã nghe ở đâu đó.

“Thế nào?” Thanh Hà cảm thấy ánh mắt của anh có chút khác thường.

Nhất Ngạn lắc đầu: “Không có gì.” Anh nghĩ một lát nhưng lại không nhớ ra mình đã nghe được tên này ở đâu nên trong lòng hơi bực bội. Anh vẫn luôn cho là trí nhớ của mình rất kinh người, không ai có thể so sánh được.

“Nếu có một ngày có thể tìm được chị ấy, nhất định em sẽ rất vui vẻ.” Thanh Hà xoay người lại, cười tủm tỉm nhìn anh giống như mang theo ám hiệu nào đó.

Nhất Ngạn hiểu được: “Em lại bày trò xấu rồi.”

Nói xong Nhất Ngạn bỏ nhào lên người cô khiến thuyền nhỏ suýt chút nữa bị lật mất. Thanh Hà kêu to, đánh Nhất Ngạn còn Nhất Ngạn thì che miệng cô: “Nếu còn cử động nữa, thật sự sẽ lật đấy.”

Quả nhiên Thanh Hà không động đậy nữa.

“Thơm một cái đi.”

“Không!”

“Tại sao lại không?”

“Không muốn nên không làm.”

HẾT